

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr.Hany Veberové a soudců Mgr.Marka Bedřicha a JUDr.Jitky Hroudové v právní věci žalobce: **ZIMBO CZECHIA s.r.o.**, se sídlem Praha 7 – Holešovice, Na Zátorách 8, IČ 61250988 v řízení zastoupeného JUDr. Jiřím Vaníčkem, advokátem se sídlem Praha 8 – Karlín, Šaldova 34/466 proti žalovanému: **Ústřední veterinární správa Státní veterinární správy** se sídlem Praha 2, Slezská 7/100 (dříve Státní veterinární správa), **v řízení o žalobě proti rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29.12.2011, čj: SVS/5396/2011**

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí Státní veterinární správy ze dne 29.12.2011, čj: SVS/5396/2011, kterým zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městské veterinární správy v Praze ze dne 10.8.2011, čj: 2011/1493/KVSA/VHI o uložení pokuty žalobci podle § 53 odst. 7 veterinárního zákona ve výši 50.000,-Kč za nesplnění povinnosti kontrolované osoby ustanovené v § 53 odst. 4 veterinárního zákona a o povinnosti žalobce nahradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Prvostupňové napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalobce nejprve namítl rozpor doručeného rozhodnutí s ustanovením § 69 odst.1, neboť jako oprávněná osoba je uveden Doc.MVDr.M. M., Ph.D., jeho podpis ani nahrazení

doložkou v.r. připojeny nejsou, není ani připojen žádný další podpis, ani jména příjmení úřední osoby, která za písemné vyhotovení odpovídá. Pod jménem Doc.M. je pouze připojen termín v zastoupení. Doc.M.M. je ústředním ředitelem žalovaného, nemůže tedy údaj znamenat, že by někoho zastupoval. V pravém rohu dole je drobným písmem vytištěna doložka: Neznámá platnost, Digitálně podepsáno, Za správnost vyhotovení: Jméno Bc.J. P., DiS a Datum. Rozhodnutí bylo doručeno do datové schránky žalobce a na průvodní listině je jako ID schránky uvedeno: „D2vairv“. Ani to však neříká adresátu nic o tom, kdo jej odeslal. Žalobce je přesvědčen o tom, že se jedná o vadu způsobující nepřezkoumatelnost, neb není patrné, zda se jedná o právní akt žalovaného, když nejsou splněny při doručení zákonné náležitosti rozhodnutí prokazující, zda bylo vydáno, podepsáno a vyhotoveno ve smyslu správního řádu osobou k tomu oprávněnou a v zákonné formě.

Dále žalobce namítá, že žalované rozhodnutí je právně vadné, neboť potvrzuje správnost rozhodnutí, které již ve výroku neobsahuje dostatečně přesný popis tvrzeného stavu věci a vytýkaného pochybení. Výrok neobsahuje dostatečný přesný popis tvrzeného stavu věci a vytýkaného pochybení, včetně rozhodných okolností, neboť jestliže se jedná o pořádkovou pokutu ukládanou za tvrzené nesplnění povinností při postupu realizovaného orgánem dozoru, je třeba tuto skutečnost ve výroku uvést, včetně stručného popisu skutkového stavu věci a slovní specifikace ustanovení § 53 odst. 4 veterinárního zákona, neboť pouze výrok je vykonatelným.

Žalobce dále namítá, že v odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že byla pořádková pokuta uložena za to, že dne 21.června 2011 neumožnila veterinární inspektorce MVDr.K. H., Ph.D., pro účely výkonu státního veterinárního dozoru přístup do provozních a skladovacích prostorů provozovny NOVÁK MASO – UZENINY na adrese Nad Lesním divadlem 2692/81, 142 00 Praha 4. Rozhodnutí se dovolává číselně nespecifikovaného protokolu ze dne 21.6.2011, kde však jeho rubrika – Kontrolu provedli – zůstala rovněž nevyplněna. Z toho vyplývá, že na označenou provozovnu žalobce se dostavila osoba, která se prokázala pouze veterinárním průkazem a dožadovala se na vedoucí provozovny přístupu do zázemí prodejny. Ta však požadovala s odvolávkou na pokyn zaměstnavatele i předložení řádného písemného pověření ke kontrole ve smyslu ustanovení § 9 zákona o státní kontrole s tím, že jen na základě služebního průkazu není oprávněna ji vpustit. Dle žalobce pouhé předložení služebního průkazu ke vstupu do provozovny nestačí. Vedoucí provozovny nezpochybňovala, že osoba, která se dostavila, je veterinární inspektorkou, ani není důvod zpochybňovat, kdy se prokázala průkazem. Žalobci vadí, že současně nepředložila písemné pověření, že je k dané kontrole oprávněna. Proto žalobce inspektorku do zázemí prodejny nevypustil.

Žalobce považuje za nesprávné i odůvodnění rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty ve výši 50.000 Kč, když správní orgán neuvádí jiný důvod, než že se ze strany žalobce jedná o účelové a obstrukční jednání, které má zabránit kontrole jeho provozoven z hlediska dodržování veterinární legislativy. Žalobce nesouhlasí s tím, že z odůvodnění rozhodnutí vyplývá dojem, že žalobce je nebezpečím hygieny potravin a že snad by měl být dokonce neúspěšný v soudních řízeních. Žalobce nesouhlasí s tím, že služební průkaz je předmětným písemným pověřením ke kontrole. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že ustanovení § 53 odst. 1 veterinárního zákona říká, že ústřední veterinární lékaři jsou „pověřeni“ výkonem státního veterinárního dozoru. Z toho žalobce dovozuje, že pouze ti veterinární lékaři, kteří byli pověřeni výkonem, jsou oprávněni provést kontrolu. Žalobce je přesvědčen o tom, že jestliže žádné ustanovení zvláštního zákona neříká, že služební průkaz inspektora je písemným pověřením k výkonu kontroly, nemůže bez zákonné opory tak činit ani žalovaný. Současně

odkazuje na ustanovení zákona o státní kontrole, který je zvláštním předpisem, a v otázkách výslovně zákonem o veterinární péči neupravených, musí státní veterinární dozor probíhat v souladu se zákonem o státní kontrole. V souladu s ním lze kontrolu u adresáta státní správy provést teprve poté, co mu byla oznámena a předloženo písemné pověření inspektorů k této kontrole (§ 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole), neboť ustanovení § 9 téhož zákona říká, že kontrolní pracovníci jej vykonávají na základě písemného pověření. Aby mohl kontrolní orgán SVS kontrolu provést, musí ve vztahu ke kontrolovanému subjektu :

1. prokázat v souladu se zákonem o veterinární péči svou totožnost služebním průkazem
2. oznámit v souladu se zákonem o státní kontrole zahájení kontroly
3. předložit mu v souladu se zákonem o státní kontrole i písemné pověření, kterým prokáže, že je k dané kontrole oprávněn.

Jedno druhé nevylučuje a ani nenahrazuje. Proto musí být naplněny všechny tři náležitosti současně. Žalobce dále namítá, že v zákonné úpravě nespátřuje překážku pro spojení věcí – probíhajících řízení o pořádkové pokutě, že tvrzené důvody má za umělé. Námitky vznesl žalobce i v jiných řízeních shodné, a proto o nich mohlo být rozhodnuto ve společném řízení.

Žalobce poukazuje na to, že pokuta byla uložena jako pořádková (nikoli jako pořádková v rámci správního řízení), byť na základě veterinárního zákona. Ze zákona o státní kontrole vyplývá, že náklady kontroly nese kontrolní orgán. Ve vztahu k této pořádkové pokutě se tak správní řád použije pouze jako procesní předpis z hlediska náležitostí, nikoli však ustanovení a paušalizované náhradě nákladů řízení, které se dle jeho názoru váže k jinému typu řízení.

Žalobce dále namítá, že považuje za právně nepřipustné, aby v rámci jednoho státu při neexistenci vlastních zákonných kontrolních úřadů orgány žalovaného a Státní zemědělské a potravinářské inspekce volily při sankcionování stejný tvrzený delikt – neposkytnutí součinnosti kontrolnímu orgánu tím, že pro nepředložení konkretizovaného písemného pověření ke kontrole nebyl inspektor do kontrolované provozovny vpuštěn pouze na základě předložení služebního průkazu a oznámení kontroly, odlišné postupy, když ve stejné právní věci – problematika předkládání písemných pověření ke kontrole, uplatňují odlišný postup, kdy žalovaný sankcionuje adresáta kontroly – právnickou osobu, SZPI – fyzickou osobu – vedoucí provozoven, popř. zástupce. Přitom se de facto jedná o skutkově i právně stejnou situaci.

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě k námitce, týkající se chybějícího podpisu oprávněné osoby odkázal na ustanovení § 69 odst. 1 a poukázal na to, že se nejedná o stejnopis rozhodnutí ve smyslu tohoto ustanovení, nýbrž o jeho elektronickou verzi. Správní řád s elektronickým stejnopisem nepočítá. Zákon č. 300/2008 Sb. o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů stanoví povinnost správních orgánů doručovat právnickým osobám rozhodnutí přednostně v elektronické podobě do datových schránek i bez jejich žádosti. Nehovoří však o elektronickém stejnopisu, ale o doručování prostřednictvím datové schránky. Rozhodnutí v dané věci bylo podepsáno osobou zastupující Doc. M., s tím že podepisující před svůj podpis uvede rukou zkratku v z. a připojí na dokumentu v listinné podobě svůj vlastnoruční podpis. Podpis úřední osoby, která zodpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí, na rozhodnutí je, a to včetně uvedení všech údajů doložky „Za správnost vyhotovení“. Žalobce sám zmiňuje, že na rozhodnutí bylo uvedeno za správnost

vyhotovení: Bc. J. P., Dis. Dle žalovaného je nepodstatné, zda žalobce o elektronické doručení žádal či nežádal.

K námitce nedostatečně přesného popisu tvrzeného stavu věci a vytýkaného pochybení, včetně rozhodných okolností konstatoval žalovaný, že výrok prvostupňového rozhodnutí považuje za přesný a určitý. Záměna popsání skutku s jinými je vyloučená a prvostupňové rozhodnutí, potažmo i rozhodnutí žalovaného jsou přezkoumatelná a zcela jasná. Pokuta byla uložena dle veterinárního zákona, nikoli dle zákona o státní kontrole. K námitce, týkající se kontrolního protokolu, který není číselně specifikován, uvedl žalovaný, že zákon o státní kontrole žádnou číselnou specifikaci kontrolních protokolů nepožaduje. Rubrika „kontrolu provedly“ je skutečně vyplněna pouze částečně, když je zde uveden kód veterinární inspektorky (tedy číslo služebního průkazu). Jméno a funkce kontrolního pracovníka je uvedeno na straně 2 kontrolního protokolu spolu s podpisem. Vedoucí provozovny, která se zúčastnila kontroly, je identifikována pouze příjmením a funkcí, což považuje za dostatečné, neboť se jedná o osobu neoprávněnou jednat za kontrolovanou osobou a uvedení jejího jména v protokolu zákona ani nevyžaduje.

K namítanému nepředložení písemného pověření při provádění veterinární kontroly uvedl, že veškerá tvrzení žalobce nemají z hlediska posouzení projednávaného případu žádný význam. Kontrola dne 21.6.2011 byla řádně zahájena, jejím oznámením a předložením služebního příkazu inspektora MěVS. Podstatné je dle žalovaného, že žalobce ani v průběhu kontroly ani později nevyjádřil žádnou pochybnost o tom, že přístupu do provozovny se domáhala veterinární inspektorka orgánu veterinární správy. Pokud měl žalobce jakýkoli problém s prokázaným pověřením ke kontrole, mohl a měl jej řešit formou námitek do protokolu o konkrétním zjištění, či napadením úředního postupu KVS, nikoli faktickým znemožněním kontroly. Žalovaný nesouhlasí s výkladem žalobce, že by veterinární inspektoři museli vedle služebního průkazu předkládat ještě speciální pověření ke kontrole. Postup žalobce považuje za obstrukční, neboť v minulosti probíhaly kontroly u žalobce stejným způsobem a zcela bez problému.

Žalovaný dále poukázal na to, že pokud v rozhodnutí uváděl některé nedostatky v provozovnách žalobce známé mu z úřední činnosti, bylo to proto, aby si žalobce uvědomil závažnost vzniklé situace a skutečnost, že zachází s potravinami živočišného původu, přičemž při této činnosti může dojít k ohrožení zdraví lidí a nikoli proto, aby z někoho dělal „hotové nebezpečí hygieny potravin“.

Žalovaný dále setrvává na stanovisku, že není možné, aby došlo k tomu, že by se inspektor KVS (MěVS) dovolával po předložení zkušebního průkazu vstupu i do jiných provozoven žalobce mimo územní obvod kraje. Veterinární inspektoři totiž vykonávají svou pravomoc pouze v územním obvodu Krajské veterinární správy, ke které jsou v pracovním poměru, což zcela jasně vyplývá i z jejich služebních průkazů. Navíc kontrola je prováděna na základě plánu kontrol schválených nadřízeným zaměstnancem příslušného veterinárního inspektora. Dále pak žalovaný odůvodnil, z jakého důvodu nelze na danou věc aplikovat rozhodnutí NSS 4 As 42/2004. Současně pak odkázal na novější judikaturu vyjádřenou rozsudkem sp.zn. 1 As 25/2012-34 ze dne 21.3.2012, který se velmi podrobně zabývá problematikou písemného pověření ke kontrole a potvrzuje názor žalovaného, že služební průkaz takovým pověřením ke kontrole nepochybně je.

K námitce, že mělo být sloučeno více řízení, do jednoho společného uvádí žalovaný, že sloučit více řízení, lze pouze v rámci prvostupňového řízení, a to do doby, než je vydáno

meritorní rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žalovaný takový úkon učinit nemůže. Odmítl, že by byl veden jakoukoliv snahou o likvidační účinky svých rozhodnutí, naopak postupoval zcela v souladu se zákonem a veřejným zájmem.

Pořádková pokuta byla uložena dle veterinárního zákona za účelem vynucení povinnosti vyplývající z veterinárního zákona. Procesním předpisem, podle něhož se postupuje, je správní řád, nikoli zákon o státní kontrole. Řízení vyvolal nepochybně žalobce, a proto mu byla uložena náhrada nákladů řízení. Dále pak poukázal na to, že se nemůže vyjadřovat k postupu SZPI v obdobné situaci. Na okraj poznamenal, že SZPI nemá v zákoně o SZPI možnost uložení pořádkové pokuty. Proto postupuje podle obecného zákona o státní kontrole. Závěrem navrhl, aby soud podanou žalobu zamítl.

V obsáhlé replice žalobce setrval na svých dosavadních právních závěrech, které dále rozvedl a odůvodnil. Má za to, že nestačí, že osoba je zaměstnaná jako veterinární lékař, ale musí mít ke své činnosti předpokládané veterinárním zákonem pověření. V daném případě je zákon nejasný, a proto je třeba vybrat ten výklad, který je pro adresáta normy výhodnější, v tomto směru se žalobce dovolával ústavně právních principů a celé řady rozhodnutí, která podle něj podporují jeho závěry. Ačkoliv se stanovisko žalovaného opírá o některá soudní rozhodnutí, žalobce se s nimi neztotožňuje, což podrobně vysvětlil. Žalobce také poukázal na přijetí nového zákona č. 255/2012 Sb., kontrolní řád, a změnu ustanovení § 53 odst. 7 veterinárního zákona, účinnou od 1. 1. 2014, podle které jsou veterinární inspektori povinni prokazovat pověření ke kontrole podle kontrolního řádu služebním průkazem. Následně provedl srovnání právní úpravy kontrol podle jiných právních předpisů a dovozoval, že veterinární zákon nestanovil, že průkaz je zároveň pověřením k výkonu veterinárního dozoru, tedy průkaz veterinárního inspektora sloužil jen k prokázání totožnosti. Žalobce přednesl řadu dalších teoretických argumentů včetně citace zamyšlení nad základními principy právního státu. Žalobce k odkazům žalovaného na judikaturu správních soudů v jiných věcech připomněla, že řada rozsudků krajských soudů byla v poslední době Nejvyšším správním soudem zrušena, neboť ten přiznal relevanci jejím argumentům o věcné nepřislusnosti Státní zemědělské a potravinářské inspekce. Dále se dovolával čl. 2 odst. 1 písm. f) a g) nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 854/2004/ES, které také hovoří o pověření určitého veterinárního lékaře ke kontrolní činnosti. K procesnímu pochybení žalovaného při podpisu rozhodnutí jinou pověřenou osobou žalobce uvedl, že není zřejmé, jaká osoba to byla, a v této souvislosti odkázala na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76, podle nichž je soud povinen zkoumat, kdo skutečně za ústředního ředitele žalované rozhodnutí podepsal a zda šlo o úřední osobu k tomu oprávněnou. I pro elektronickou verzi rozhodnutí pak platí, že musí mít náležitosti dle § 69 odst. 1 správního řádu, chybí v něm doložka za správnost vyhotovení a uvedení jména a příjmení úřední osoby, která odpovídá za správnost jeho vyhotovení, to je součástí uznávaného elektronického podpisu dle § 11 odst. 3 písm. a) zákona č. 227/2000 Sb. Nadto chybí její elektronický podpis. Z elektronické verze rozhodnutí neplyne, kdo v zastoupení podepsal originál rozhodnutí. Žalobce se neztotožnil s názorem, že takový elektronický podpis není vidět. Namítané vady jsou natolik závažné, že způsobují nezákonnost, popř. nicotnost napadeného rozhodnutí ve smyslu § 77 odst. 2 správního řádu. Dále žalobce namítal, že protokol o kontrolním zjištění neobsahoval řádné uvedení předmětu kontroly a vytýkal žalovanému, že nespojil více řízení ke společnému projednání, což se projevilo i při ukládání pokuty. Tu je nitno vždy individualizovat, což žalovaný neučinil, když ukládá pravidelně pokutu ve výši 50.000,- Kč. Žalobce setrval na požadavku, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, případně rozhodnutí obou stupňů, případně postupoval dle § 78 odst. 2 s. ř. s. a uloženou pokutu snížil či upustil od jejího upuštění, a žalovanému uložil nahradit jí náklady řízení.

K výzvě soudu žalovaný doplnil, že oprávnění Ing. Z. Š. podepsat napadené rozhodnutí vyplývá z Organizačního řádu ze dne 29. 4. 2011. Žalovaný odkázal na organizační strukturu, v níž Ing. Z. Š., jehož dekret o jmenování soudu doložil, vykonával funkci náměstka ústředního ředitele SVS, sekce ekonomicko-správní a byl dle podpisového řádu ze dne 1.6.2011 oprávněn rozhodnutí v zastoupení vedoucího zaměstnance podepsat.

O podané žalobě rozhodl soud bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce nejprve na jednání trval, ale posléze svůj názor změnil a s tímto postupem výslovně souhlasil. Žalovaný pak na výzvu soudu výslovně neuvedl, že s tímto zamyšleným postupem nesouhlasí (ustanovení § 51 odst. 1) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.).

Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:

Z protokolu o kontrolním zjištění je patrné, že dne 21.6.2011 veterinární inspektorka Městské veterinární správy v Praze MVDr. K. H., Ph.D., zahájila kontrolu v provozovně společnosti ZIMBO NOVÁK – MASO UZENINY na adrese Praha 4, Nad Lesním divadlem 2692/81, veterinární registrační číslo CZ 11970121. Při zahájení kontroly předložila služební průkaz. Za kontrolovaný subjekt se kontroly zúčastnila paní K., vedoucí provozovny, která neumožnila veterinární inspektorce vstup do provozovny a skladovacích prostor provozovny. Paní K. konala na základě pokynů od vedení společnosti. Ve vyjádření do tohoto kontrolního protokolu paní K. uvedla, že vstup veterinární inspektorce nebyl umožněn z důvodu nepředložení písemného pověření ke kontrole prodejny. V námitkách do kontrolního protokolu odvolatel uvedl, že veterinární inspektorka nepředložila písemné pověření ke kontrole, pouze se prokázala služebním průkazem. Kontrolní zjištění nijak nezpochybnil, neboť ani v kontrolním protokolu není uvedeno, že by bylo předloženo písemné pověření.

Dne 11.7.2011 zahájila Městská veterinární správa v Praze správní řízení ve věci uložení pořádkové pokuty dle § 53 odst. 7 veterinárního zákona a dne 10.8.2011 vydala rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty dle uvedeného zákona ve výši 50.000 Kč a současně uložila společnosti ZIMBO CZECHIA povinnost nahradit náklady řízení výši 1.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém se odvolal na již podaná odvolání a podané námitky do protokolu ve zde citovaných dalších souběžně probíhajících řízeních a současně požádal o spojení věcně souvisejících správních řízení, včetně podaných námitek již v těchto řízeních uplatněných.

O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, ve kterém rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Dospěl k závěru, že k porušení ustanovení § 53 odst. 4 veterinárního zákona došlo, neboť veterinární inspektorce nebyla poskytnuta nezbytná součinnost a pomoc při provádění kontroly v provozovně. K námitkám ohledně pověření ke kontrole uvedl odvolací orgán, že zákon č. 552/1991 Sb. o státní kontrole stanoví v § 8 odst. 2, že podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen, pokud zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Odvolací orgán zastává názor, že v tomto případě je zvláštním zákonem zákon č. 166/1999 Sb. o veterinární péči, který stanoví v § 53 odst. 1 písm. a), že veterinární lékaři orgánů veterinární správy pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru jsou oprávněni při jeho výkonu vstupovat na pozemky, do provozních, skladovacích a jiných prostorů, zařízení a dopravních prostředků, sloužících k činnosti kontrolovaných osob, která je předmětem státního veterinárního dozoru. Přitom jsou podle §

53 odst. 2 písm. c) mimo jiné povinni prokazovat svou totožnost služebním průkazem. Veterinární inspektoři jsou dle uvedeného pověření výkonem státního veterinárního dozoru obecně (na základě přijetí do pracovního poměru o orgánu veterinární správy a zařazením do pozice ústředního veterinárního lékaře dle popisu práce a vnitřních předpisů) a nemusí tak předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole, jak předpokládá § 12 odst. 2 zákona o státní kontrole.

K požadavku na sloučení všech řízení o pořádkových deliktech, jež probíhají před orgány veterinární správy na území ČR, žalovaný konstatoval, že sloučit více řízení do jednoho společného, lze pouze v rámci prvostupňového řízení, a to do doby, než je vydáno meritorní rozhodnutí orgánu prvního stupně. Žalovaný jako odvolací orgán takový úkon již učinit nemůže. Navíc slučování řízení, která jsou vedena různými územními správními orgány, byť mají jeden společný nadřízený orgán, jde proti smyslu a zásadám přezkumu individuálního správního aktu. O náhradě nákladů řízení rozhodl proto, že žalobce vyvolal porušením své právní povinnosti předmětné řízení. Ohledně výše pořádkové pokuty uvedl žalovaný, že pokuta byla uložena za pořádkový delikt a jejím cílem je, aby vlastní kontrolní řízení mohlo nerušeně a řádně proběhnout a bylo dokončeno. Výši pokuty 50.000 Kč považuje za přiměřenou k významu předmětu kontrolního řízení, k závažnosti následku, neboť nevybočuje z mezí volného správního uvážení. Závěrem konstatoval, že žalobce porušil procesní povinnosti vztahující se k výkonu státního veterinárního dozoru a došlo tak k naplnění skutkové podstaty pořádkového deliktu dle ustanovení § 53 odst. 7 veterinárního zákona.

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním úřady obou stupňů z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě, a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Nejprve se soud zabýval otázkou pasivní legitimace žalovaného s ohledem na novelu zákona č. 166/1999 Sb. o o veterinární péči účinnou od 1.1.2012. Žaloba byla podána dne 5.3.2012 proti Státní veterinární správě, tedy proti správnímu orgánu, do jehož kompetence spadalo do dne 31.12.2011 rozhodování v této věci. Novelou zákona č. 308/2011 Sb. došlo k zániku krajských veterinárních správ jako samostatných organizačních složek státu, a to sloučením se Státní veterinární správou. Podle § 48 odst. 1 písm. d) veterinárního zákona Ústřední veterinární správa řídí krajské veterinární správy, rozhoduje o opravných prostředcích proti jejich rozhodnutím a proti rozhodnutím Ústavu.

Podle ustanovení § 69 s.ř.s. je žalovaným správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, nebo správní orgán, na který jeho působnost přešla.

Protože v průběhu řízení přešla kompetence na Ústřední veterinární správu Státní veterinární správy, považoval soud nadále tento správní orgán za správní orgán žalovaný.

Žalobce nejprve namítl rozpor doručeného rozhodnutí s ustanovením § 69 odst. 1, neboť jako oprávněná osoba je uveden Doc. MVDr. M. M., Ph.D., jeho podpis ani nahrazení doložkou v.r. připojeny nejsou, není ani připojen žádný další podpis, ani jména příjmení úřední osoby, která za písemné vyhotovení odpovídá. Podle žalobce se jedná o vadu způsobující nepřezkoumatelnost rozhodnutí, v důsledku které navíc není podle žalobce postaveno na jisto, že se jedná o řádný právní akt žalovaného.

Podle ustanovení § 69 odst.1 zákona č. 500/2004 Sb. – správního řádu (dále jen „správní řád“) se v písemném vyhotovení rozhodnutí uvede označení "rozhodnutí" nebo jiné označení stanovené zákonem. Písemné vyhotovení rozhodnutí dále musí obsahovat označení správního orgánu, který rozhodnutí vydal, číslo jednací, datum vyhotovení, otisk úředního razítka, jméno, příjmení, funkci nebo služební číslo a podpis oprávněné úřední osoby. Podpis oprávněné úřední osoby je na stejnopisu možno nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou "v. r." u příjmení oprávněné úřední osoby a doložkou "Za správnost vyhotovení:" s uvedením jména, příjmení a podpisu úřední osoby, která odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí.

Vzhledem k tomu, že jsou soudu známy nedávné závěry Nejvyššího správního soudu prezentované v rozsudcích ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 33/2014-53 a č. j. 9 As 34/2014-76, jichž se dovolává i žalobce ve své replice, podle kterých je nepřezkoumatelný rozsudek krajského soudu, který se spokojí s vyjádřením žalovaného, že rozhodnutí v zastoupení podepsala osoba oprávněná, aniž zkoumá, zda v zastoupení rozhodnutí podepsala oprávněná úřední osoba. Městský soud se proto nejprve zabýval tím, kdo podepsal originál rozhodnutí žalovaného v listinné podobě založený ve správním spisu, neboť mezi zákonné náležitosti správního rozhodnutí podle § 69 odst. 1 správního řádu patří i podpis oprávněné úřední osoby. Ověřil, že originál rozhodnutí v listinné podobě je opatřen kulatým razítkem žalované, je v něm uvedeno jméno a funkce oprávněné úřední osoby doc. MVDr. M. M., Ph. D., ústřední ředitel, a u tohoto údaje je podpis Š. s doložkou „v. z.“, tj. v zastoupení. Soud z předložené listiny – jmenovacího dekretu - ověřil, že se jedná o podpis Ing. Z. Š., když nemá důvod pravost podpisu zpochybňovat. To ostatně nečiní ani žalobce v podané žalobě. Ing. Z. Š. byl v době vydání napadeného rozhodnutí dle jmenovacího dekretu ze dne 27.2.2010 a doložené organizační struktury žalovaného náměstkem ústředního ředitele žalovaného. Jeho oprávnění rozhodnutí žalovaného podepsat v zastoupení ústředního ředitele žalovaného plyne z čl. 16 odst. 1 a 4 Organizačního řádu žalovaného ze dne 29. 4. 2011, ve spojení s čl. 1 odst.1 a odst. 6 Podpisového řádu ze dne 1.6.2011. Z uvedených vnitřních organizačních předpisů plyne oprávnění ústředního ředitele žalovaného jednat ve všech věcech žalovaného, přičemž v jeho nepřítomnosti či zaneprázdněnosti jej zastupují, a tedy za něj i podepisují správní rozhodnutí postupně 1. náměstek a další náměstci, kteří připojí doložku „v. z.“ a vlastnoruční podpis. V daném případě má tedy soud za prokázané, že originál rozhodnutí byl podepsán oprávněnou úřední osobou, neshledal proto důvodnou námitku nicotnosti, ani nezákonnosti či nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

Správní řád v § 69 odst. 3 předpokládá i doručení stejnopisu rozhodnutí elektronicky, kdy úřední osoba, která za písemné vyhotovení rozhodnutí odpovídá, vyhotoví jeho elektronickou verzi s tím, že na místě otisku úředního razítka vyjádří tuto skutečnost slovy "otisk úředního razítka" a dokument podepíše svým zaručeným elektronickým podpisem založeným na kvalifikovaném certifikátu vydaném akreditovaným poskytovatelem certifikačních služeb. Dle tohoto ustanovení správního řádu lze postupovat na žádost účastníka řízení, k tomu však v souzeném případě nedošlo. Povinnost orgánů veřejné moci doručovat dokumenty, a tedy i stejnopisy rozhodnutí, právnické osobě se zpřístupněnou datovou schránkou právě prostřednictvím datové schránky zakotvuje ustanovení § 17 odst. 1 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a automatické konverzi. Při takovém způsobu doručení se postupuje dle uvedeného zákona, včetně jeho § 24 upravujícího konverzi dokumentu v listinné podobě pro účely doručování do datové schránky. Podle § 24 odst. 3 zákona o elektronických úkonech pak při konverzi do dokumentu obsaženého v datové zprávě

opatří subjekt, který konverzi provedl, výstup svou uznávanou elektronickou značkou nebo uznávaným elektronickým podpisem osoby, která konverzi provedla, a zajistí, aby byl výstup opatřen kvalifikovaným časovým razítkem. V takovém případě neobsahuje elektronická konverze vlastnoruční podpis oprávněné úřední osoby. Doručení písemnosti správním orgánem prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky jako přednostní způsob doručení předpokládá rovněž § 19 odst. 1 správního řádu. Z uvedených důvodů není proto podstatná námitka žalobce, že o elektronické doručení nežádal.

V projednávané věci byl stejnopis rozhodnutí žalovaného doručován v souladu s § 19 odst. 1 správního řádu a § 17 odst. 1 zákona o elektronických úkonech právě do datové schránky žalobce ve formě datové zprávy (§ 19 odst. 1 zákona o elektronických úkonech), jak plyne z doručky k datové zprávě. Podle § 24 odst. 3 zákona o elektronických úkonech bylo povinností žalované opatřit při konverzi rozhodnutí do datové zprávy výstup svým elektronickým podpisem a kvalifikovaným časovým razítkem osoby, jež konverzi prováděla. Nebylo vadou rozhodnutí, pokud zde nebyl vlastnoruční podpis ústředního ředitele žalovaného. Podstatné je, že originál rozhodnutí obsahuje veškeré zákonné náležitosti, a proto případné drobné nedostatky v doručeném konvertovaném rozhodnutí, např. absence doložky „za správnost vyhotovení“, nemůže mít bez dalšího vliv na existenci či zákonnost napadeného rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2011, č. j. 2 As 121/2011-90, či ze dne 18. 9. 2014, č. j. 9 As 34/2014-76). Daným postupem nebyl žalobce nijak zkrácen na svých právech, ani to nenamítá, když námitku uplatnil, jak sám uvádí, z důvodu právní opatrnosti.

Dále žalobce namítá, právní vadnost napadeného rozhodnutí, neboť potvrzuje správnost rozhodnutí, které ve výroku neobsahuje dostatečně přesný popis tvrzeného stavu věci a vytykaného pochybení.

Městský soud neshledal tuto námitku důvodnou, neboť dospěl k závěru, že výrok prvostupňového rozhodnutí je dostatečně určitý a přesný co do popisu jednání žalobce, v němž bylo spatřováno porušení povinností kontrolovaného subjektu dle § 53 odst. 4 veterinárního zákona. Obecně lze uvést, že požadavky na výrok rozhodnutí, kterým je uložena pokuta za správní delikt, tedy i pořádkový, pramení z nutnosti takový skutek přesně identifikovat tak, aby nebyl zaměněn s jiným, a aby byl dostatečně vymezen prostor pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu, a tedy aby povinnému subjektu bylo nejen zřejmé, zač je taková pořádková pokuta uložena a mohl svým procesním povinnostem dostát, ale aby se také mohl uložení pořádkové pokuty odpovídajícím způsobem bránit. Přitom je třeba mít na paměti, že účelem uložení pořádkové pokuty není v první řadě postih povinného subjektu ve smyslu trestu, ale zejména prosazení porušených nebo nesplněných povinností. Konkrétní výrok rozhodnutí je pak třeba přezkoumávat především z toho hlediska, zda nebyl formulován natolik stručně, že skutek ve výroku uvedený lze zaměnit s jiným, že účastníku nebylo zřejmé, co konkrétně mu správní orgán vytyká, že se účastník pro příliš obecný popis skutku nemohl účinně bránit a přinášet v řízení dostatečně přiléhavé protiargumenty, tedy z hlediska skutečného dotčení účastníka na právech.

V daném případě bylo porušení povinností žalobce ve výroku rozhodnutí městské veterinární správy dostatečně vymezeno jak časově (uvedením data a času), tak místně (uvedením přesné adresy provozovny). Bylo v něm popsáno i jednání, kterým žalobce povinnosti kontrolovaného subjektu porušil, tedy uvedením toho, že neumožnil konkrétně jmenované veterinární inspektorce Městské veterinární správy v Praze v uvedené době a provozovně výkon státního veterinárního dozoru. Z výroku je i patrné, že žalobce svým jednáním nesplnil povinnost vyplývající z ustanovení § 53 odst. 4 veterinárního zákona.

Z uvedeného vyplývá, že výrok uvedené požadavky beze zbytku splňuje, a proto je i tato námitka nedůvodná.

Hlavní spornou otázkou mezi účastníky řízení byla otázka, zda byl veterinární inspektor povinen před provedením státního dozoru v provozovně žalobce předložit vedle služebního průkazu i písemné pověření k provedení konkrétní kontroly, či zda předložení služebního průkazu postačilo. Městský soud vycházel zejména z ustanovení § 53 odst. 1 zákona č. 166/1999 Sb. o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „veterinární zákona“) ve znění platném v době rozhodování správního orgánu, ve kterém je uveden výčet oprávnění veterinárních inspektorů při výkonu veterinárního dozoru. Toto ustanovení přitom ve svém úvodu přímo stanoví, že tam uvedená konkrétní oprávnění mají „*úřední veterinární lékaři orgánů veterinární správy a veterinární lékaři Ministerstva obrany a Ministerstva vnitra pověřeni výkonem státního veterinárního dozoru (dále jen "veterinární inspektor")*“. Z uvedeného dle městského soudu vyplývá, že veterinární inspektor je veterinárním lékařem „*pověřeným výkonem státního veterinárního dozoru*“. Proto je nutno dovodit, že prokáže-li konkrétní veterinární inspektor v souladu s ustanovením § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona svou totožnost služebním průkazem, je jeho oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru zřejmé a postačující a kontrolovaná osoba je povinna ho respektovat. Tomu koresponduje i úprava služebního průkazu (do 31. 10. 2012 příloha č. 2 vyhlášky č. 296/2003 Sb., od 1. 11. 2012 příloha č. 8 vyhlášky č. 342/2012 Sb.), který kromě označení konkrétní KVS, fotografie, jména, příjmení, titulu a služebního čísla konkrétního veterinárního inspektora, úředního razítka orgánu, který průkaz vydal, a podpisu oprávněné osoby obsahuje i text: „*Držitel tohoto průkazu, pro něhož byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy.*“ Městský soud při posouzení této otázky vycházel i ze stávající judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 3. 2013, čj. 4 Ads 114/2012-69, dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém tento soud v obdobné věci vyslovil, že „... *pro provedení kontroly bylo dostačující, že kontrolní pracovnice předložila průkaz veterinární inspektorky. V dané věci není sporu o tom, že ustanovení veterinárního zákona týkající se státního veterinárního dozoru jsou speciální úpravou k obecné úpravě zákona o státní kontrole. Podle § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. V souzené věci stanoví jiný postup veterinární zákon. Ustanovení § 53 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona hovoří o veterinárních inspektorech jako o ústředních veterinárních lékařích orgánů veterinární správy pověřených výkonem státního veterinárního dozoru, z čehož vyplývá, že veterinární inspektori jsou k výkonu státního veterinárního dozoru pověřováni obecně, a tudíž nemusejí předkládat zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole.*“ Ke shodnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud v dalších rozsudcích, např. ze dne 24.6.2015, č.j. 10 As 1/2014- 187, ze dne 28. 3. 2013, čj. 4 Ads 114/2012 - 69, ze dne 27. 2. 2014, čj. 8 As 30/2013 – 85, ze dne 28. 4. 2014, čj. 8 As 43/2013 – 54, ze dne 5. 6. 2014, čj. 6 Ads 59/2013 – 92 a ze dne 30. 4. 2015, čj. 8 As 88/2014 – 52 (dostupné na www.nssoud.cz)

Veterinární inspektori osvědčují své obecné oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru ve smyslu § 53 odst. 2 písm. c) veterinárního zákona služebním průkazem, který, jak soud již uvedl, v souladu s přílohou č. 2 k vyhlášce č. 296/2003 Sb., obsahuje text: „*Držitel tohoto průkazu, pro nějž byl tento průkaz vydán, je nositelem oprávnění stanovených zákonem č. 166/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a zvláštními zákony upravujícími působnost orgánů veterinární správy.*“ Tento průkaz současně představuje pověření k provedení kontroly ve smyslu § 12 odst. 2 písm. a) zákona o státní kontrole. Městský soud je v souladu

se závěry Nejvyššího správního soudu toho názoru, že již předložením služebního průkazu prokazuje veterinární inspektor svou totožnost a současně své oprávnění k výkonu státního veterinárního dozoru, a proto nemusí předkládat ke každé kontrole zvláštní pověření. Ze žádného ustanovení veterinárního zákona, jež je zákonem speciálním vůči zákonu o státní kontrole, přitom nelze dovodit povinnost kontrolního pracovníka prokazovat se zvláštním povolením jednotlivě pro každou konkrétní kontrolu. Proto veterinární inspektorka žalovaného nepochybila, když se před zahájením kontroly prokázala služebním průkazem. Městský soud se tedy ztotožnil se závěrem žalovaného, že služební průkaz státního veterinárního inspektora představuje současně pověření k výkonu státního veterinárního dozoru obecně a po inspektorovi tak nelze s poukazem na zákon o státní kontrole požadovat ještě zvláštní pověření ke každé jednotlivé kontrole. Žalovaný správně poukázal na skutečnost, že veterinární zákon je zákonem speciálním, upravujícím pověření k výkonu státního veterinárního dozoru odlišně od zákona o státní kontrole a tedy vylučujícím použití těch ustanovení zákona o státní kontrole, která mu odporují. Rovněž správně argumentoval i specifiky státního veterinárního dozoru plynoucími ze skutečnosti, že tento je vykonáván v oblasti potenciálně velmi nebezpečné pro zdraví osob (chov zvířat a živočišné produkty). Nutno souhlasit i s názorem žalovaného, že pokud žalobce nesouhlasil s postupem inspektorky MěVS ohledně prokazování pověření ke kontrole předložením služebního průkazu, mohl a měl jej řešit formou námitek do protokolu o kontrolním zjištění nebo napadením úředního postupu MěVS, nikoli však faktickým znemožněním kontroly. Žalobce tak bez toho, aniž by využil k prosazení svého názoru právní prostředky, přistoupil k faktickému zabránění výkonu státního veterinárního dozoru, což lze označit za postup situaci neadekvátní a pro samotného žalobce navíc v případě neúspěchu (a uložení pokuty) zbytečně ekonomicky zatěžující.

Městský soud podotýká, že žalobce svůj opačný názor opřel v žalobě o řadu argumentů, které ještě významně rozvedl v replice k vyjádření žalovaného. Městský soud ale nepokládá za potřebné ani za nutné zabývat se všemi žalobcem uplatněnými argumenty a ke každému z nich jednotlivě zaujímat stanovisko, když svůj jednoznačný právní názor zdůvodnil a opřel o shora uvedená zákonná ustanovení a dle městského soudu přílehavou judikaturu Nejvyššího správního soudu, od které nemá důvod se odchylovat. Pouze pro úplnost městský soud uvádí, že žalobcem tvrzenou protiústavností vyhlášky č. 296/2003 Sb. se již Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudcích, vydaných taktéž ve sporu mezi žalobcem a žalovaným, ze dne 21. 5. 2014, čj. 6 Ads 53/2013 – 92, nebo ze dne 5. 6. 2014, čj. 6 Ads 59/2013 – 92, a v těchto rozsudcích konstatoval, že vydáním předmětné vyhlášky Ministerstvo zemědělství nepřekročilo své zákonné zmocnění, a vyhlášku proto neshledal protiústavní. Městský soud neshledal žádný důvod, pro který by s tímto závěrem Nejvyššího správního soudu neměl nesouhlasit.

Městský soud také považuje za nutné k odkazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2005, č. j. 4 As 42/2004-87 uvést, že se k odkazu žalobce na tento rozsudek Nejvyšší správní soud již také vyjádřil, a to v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 4 Ads 114/2012-69, dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém uvedl, že „žalobcem citovaný rozsudek se vztahoval na provedení kontroly podle zákona č. 86/2002 Sb., o ochraně ovzduší, tedy na jiný správní orgán a kontroly prováděné na jiném úseku výkonu státní správy. Jeho závěry tak není na místě aplikovat na kontroly prováděné v rámci státního veterinárního dozoru, neboť veterinární zákon jako zvláštní právní předpis obsahuje právě obecné zmocnění veterinárních inspektorů k výkonu státního veterinárního dozoru, který se vyznačuje specifiky,

jež byly pregnantně popsány v odůvodnění napadených správních rozhodnutí, jež soud nemíni opakovat, a jež vycházejí ze závěrů již jednou uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, č. j. 10 Ca 127/2005-41, na nějž navazuje i judikatura Nejvyššího správního soudu, např. ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012-66, nebo ze dne 5. 6. 2014, č. j. 6 Ads 59/2013-92, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalobkyně proti rozsudku zdejšího soudu, který se rovněž ztotožnil s výkladem sporné právní otázky zastávaným orgány veterinární správy“.

Žalobce v podané žalobě také zmínil, že se rozhodnutí dovolává číselně nespecifikovaného protokolu ze dne 21.6.2011, kde však jeho rubrika – Kontrolu provedli – zůstala rovněž nevyplněna. K tomu soud uvádí, že ze zákona č. 552/1991 Sb. o státní kontrole nevyplývá nutnost číselné specifikace kontrolních protokolů a není ani patrné, jak by mohl tento žalobcem zmiňovaný nedostatek zasáhnout do jeho práv. Stejně je to i u zmínky o nevyplnění rubriky „kontrolu provedli“, neboť z obsahu protokolu je patrné, že kontrolu provedla MVDr. K. H., která současně Protokol o kontrolním zjištění podepsala.

K námitce směřující proti odůvodnění uložení pořádkové pokuty ve výši 50.000 Kč a k námitce, že žalovaný nepřipustně přihlížel k jiným řízením z minulosti uvádí soud, že při posouzení zákonnosti při stanovení a odůvodnění výše pokuty vycházel z ustálené judikatury správních soudů, zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. dubna 2012, čj. 1 Afs 1/2012 -36 (dostupný na www.nssoud.cz), ve kterém tento soud uvedl, že „ukládání pokut za správní delikty se děje ve sféře volného správního uvážení (diskrečního práva) správního orgánu, tedy v zákonem dovolené volnosti správního orgánu rozhodnout ve vymezených hranicích, resp. volit některé z více možných řešení, které zákon dovoluje. Na rozdíl od posuzování otázek zákonnosti, jimiž se soud musí při posuzování správní věci k žalobní námitce zabývat, je oblast správní diskrece soudní kontrole prakticky uzavřena. Podrobit volné správní uvážení soudnímu přezkoumání při hodnocení zákonnosti rozhodnutí lze jen potud, překročil-li správní orgán zákonem stanovené meze tohoto uvážení, vybočil-li z nich nebo volné uvážení zneužil. Není však v pravomoci správního soudu, aby vstoupil do role správního orgánu a položil na místo správního uvážení soudcovské a sám rozhodl, jaká pokuta by měla být uložena“.

Z uvedených východisek městský soud v komplexu hodnotí odůvodnění výše pokuty za dostatečné a nevybočující ze zákonem stanovených mezí. Je z něho zřejmé, jak byl hodnocen význam předmětu kontroly, tj. zohledněn předmět činnosti žalobce (kontrolované provozovny žalobce jsou potravinářské podniky, které vykonávají činnosti epidemiologicky závažné – např. výroba masných polotovarů), cíl kontroly a dozorové činnosti spočívající v péči o zdravotní nezávadnost živočišných produktů a ochraně zdraví lidí. Byla zohledněna závažnost následků protiprávního jednání žalobce, tj. že neumožněním vstupu do provozovny byl zmařen výkon státního veterinárního dozoru, přičemž takové jednání mohlo ohrozit zájmy spotřebitelů.

Jestliže žalovaný v odůvodnění zmínil, že se v minulosti v provozovnách žalobce nějaké nedostatky již vyskytly, nejde o nepřipustné přihlížení k jiným řízením v minulosti, ale o fakt, který má jistě svůj podpůrný význam při ukládání pokuty. V odůvodnění výše pokuty tedy nechybí zhodnocení závažnosti protiprávního jednání žalobce, významu chráněného zájmu (ochrana zdraví), který byl protiprávním jednáním dotčen, způsobu spáchání deliktu i okolností, za nichž byl spáchán. Městský soud neshledal, že by výše pokuty byla v hrubém nepoměru k významu předmětu řízení nebo k závažnosti možných následků.

Městský soud pro úplnost považuje za nutné uvést, že žalobce až v replice k vyjádření žalovaného bez uvedení konkrétních důvodů navrhl, aby soud v případě, že neshledá žalobu důvodnou, upustil dle § 78 odst. 2 s.ř.s. od uložení pokuty nebo tuto pokutu snížil.

Ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. umožňuje, aby soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, a nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustil od něj nebo jej snížil v mezích zákonem dovolených, a to lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že aby soud mohl návrhu na moderaci uložené pokuty vyhovět, musí být návrh na moderaci uplatněn v podané žalobě. Vzhledem k tomu, že žalobce návrh podal až v replice a nikoli v podané žalobě, nelze k němu vůbec přihlížet a soud se jím proto nezabýval.

Žalobce dále namítá, že v zákonné úpravě nespátřuje překážku pro spojení věcí – probíhajících řízení o pořádkové pokutě a tvrzené důvody má za umělé. Námitky vznesl žalobce i v jiných řízeních shodné, a proto o nich mohlo být rozhodnuto ve společném řízení.

Pokud jde o společné řízení, to upravuje ustanovení § 140 správního řádu tak, že správní orgán může usnesením spojit různá řízení, k nimž je příslušný, pokud se týkají téhož předmětu řízení nebo spolu jinak věcně souvisejí anebo se týkají týchž účastníků, nebrání-li tomu povaha věci, účel řízení nebo ochrana práv nebo oprávněných zájmů účastníků.

Z uvedeného vyplývá, že tento postup je ponechán na volném správním uvážení správního orgánu. Vzhledem k tomu, že žalobce tuto svou námitku uplatnil ve velmi obecné rovině, když nekonkretizuje řízení, jejichž spojení navrhoval, uvádí soud také v obecné rovině, že sloučení řízení nepřichází v úvahu v případech, které jsou řešeny různými územními správními orgány, a spojení řízení ve větším rozsahu by bránil samotný účel řízení o uložení pořádkové pokuty, kterým je donutit provozovatele potravinářského provozu k plnění jeho povinností kontrolované osoby v rámci výkonu státního veterinárního dozoru.

Navíc z ustanovení § 93 odst. 1 správního řádu vyplývá, že spojení řízení již není možné v řízení o odvolání, neboť institut společného řízení je ve správním řádu upraven v hlavě IV, jejíž ustanovení správní orgány dle § 93 odst. 1 v odvolacím řízení ani použít nemohou. Tento závěr je dle soudu zcela logický, neboť ke spojení více řízení by měl správní orgán přistoupit co nejdříve po zahájení řízení z důvodu, aby byla šetřena práva účastníků, např. právo být účasten provádění důkazů, navrhopat důkazy či vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. S ohledem na uvedené městský soud neshledal nezákonným postup žalovaného, pokud více řízení ke společnému projednání nespojil.

Žalobce poukazuje také na to, že pokuta byla uložena jako pořádková (nikoli jako pořádková v rámci správního řízení), byť na základě veterinárního zákona. Ze zákona o státní kontrole vyplývá, že náklady kontroly nese kontrolní orgán. Ve vztahu k této pořádkové pokutě se tak správní řád použije pouze jako procesní předpis z hlediska náležitostí, nikoli však ustanovení a paušalizované náhradě nákladů řízení, které se dle jeho názoru váže k jinému typu řízení.

Při posouzení této námítky je nutno vycházet z toho, že předmětná pořádková pokuta musela být a byla uložena podle veterinárního zákona (§ 53 odst. 7), neboť byla uložena za porušení povinnosti vyplývající z tohoto zákona. Zákon o kontrole je pro kontrolní činnost jako takovou pouze úpravou obecnou a ustanovení veterinárního zákona týkající se státního veterinárního dozoru jsou speciální úpravou k této obecné úpravě. Ustanovení § 8 odst. 2

zákona o kontrole výslovně stanoví, že „podle tohoto kontrolního řádu postupují kontrolní orgány uvedené v § 2 tohoto zákona jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. V projednávané věci stanoví jiný postup právě veterinární zákon, a to včetně oprávnění, daného orgánu veterinární správy ustanovením § 53 odst. 7 uložit pořádkovou pokutu kontrolované osobě za nesplnění jí tímto zákonem stanovených povinností. Z ustanovení § 76 odst. 1 veterinárního zákona, dle kterého se na postupy podle tohoto zákona vztahuje správní řád ve spojení s § 1 odst. 2 správního řádu, pak nutno dovodit, že při ukládání pořádkové pokuty dle veterinárního zákona je třeba postupovat podle správního řádu, neboť veterinární zákon samotný postup při ukládání pořádkových pokut neupravuje. Proto je nutno dovodit i oprávněnost uložení paušalizované náhrady nákladů správního řízení ve smyslu § 79 odst. 5 správního řádu, dle kterého správní orgán uloží náhradu nákladů řízení účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci řízení vyvolal žalobce svým jednáním, postupoval žalovaný správně, pokud mu uložil náhradu nákladů řízení paušální částkou dle citovaného ustanovení správního řádu.

K námitce odlišného přístupu žalovaného oproti Státní zemědělské a potravinářské inspekci v obdobných věcech se městský soud nemůže vyjádřit. Postup Státní zemědělské a potravinářské inspekce není předmětem tohoto řízení, a městský soud proto nemá k dispozici ani žádné podklady, ze kterých by mohl v tomto směru činit nějaký úsudek.

Městský soud v Praze z důvodů, které byly shora popsány, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť v řízení před městským soudem žalobce úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2015

JUDr. Hana V e b e r o v á
předsedkyně senátu